

สมโภชนักบุญทั้งหลาย

ประชากรของพระเจ้าได้รับความรอดนิรันดรในพระคริสตเจ้า

พระธรรมล้ำลึกพระคริสตเจ้า: พระคริสตเจ้าประทานความศักดิ์สิทธิ์
ในปีสกาของพระองค์

ท่าทีคริสตชน: การสรรเสริญ ขอบพระคุณ

การดำเนินชีวิต: ความเป็นพี่น้องและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

บทนำ

ความศักดิ์สิทธิ์เป็นของพระเจ้า และเป็นพระคุณที่ทรงประทานให้กับประชากรของพระองค์ เป็นพระคุณที่พระคริสตเจ้าประทานให้กับพระศาสนจักรและแก่สมาชิกแต่ละคนในการอพยพที่แท้จริง คือปีสกาของพระองค์เอง ความศักดิ์สิทธิ์ของประชากรนี้จึงเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็น “นักบุญ” นั่นคือผู้ได้รับการขนานนามว่าเป็น “ผู้ศักดิ์สิทธิ์” เพราะพวกเขาได้ดำเนินชีวิตในฐานะเป็นผู้ซึ่งเป็นของพระคริสตเจ้าอย่างบริบูรณ์ การฉลองนักบุญทั้งหลายจึงเป็นการระลึกถึงพระคุณของความรอดในพระคริสตเจ้า และในเวลาเดียวกัน ก็ยังเป็นการระลึกถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพระศาสนจักรในฐานะผู้มีความเชื่อและเข้าร่วมในพระคุณของการไถ่ของพระคริสตเจ้า

ฝั่งพระวาจา

บทอ่านที่ 1	วว 7:2-4, 9-14	ข้าพเจ้าเห็นฝูงชนมากเหลือคณนา จากทุกชาติทุกภาษา
เพลงสดุดี	สดด 24	นี่แหละ คือชาติวงศ์พงศ์พันธุ์ที่แสวงหาพระเจ้า
บทอ่านที่ 2	1 ยน 3:1-3	เราจะเห็นพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงเป็นอยู่
พระวรสาร	มธ 5:1-2	จงชื่นชมยินดีเถิด เพราะบำเหน็จของท่านยิ่งใหญ่ในสวรรค์

1. พระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้า

1.1 พระเจ้าแต่ผู้เดียวเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์

พระเจ้าแต่ผู้เดียวเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ และเพราะความรักของพระเจ้า ความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าจึงขยายไปถึงอิสราเอล ได้แก่ วิหารศิโยน และประชากรใหม่ของพระองค์ ทำให้เข้าใจพระธรรมล้ำลึกของพระเจ้าว่า ทรงเป็นความรักที่มีการสื่อออกไปยังมนุษย์ โดยทำให้พระองค์เป็นการประทับอยู่ เพื่อความรอดในประวัติศาสตร์ของประชากรของพระองค์

ความหมายจำเพาะของความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเป็นสิ่งที่พบได้ในประกาศก เมื่อกล่าวไว้ว่า “เราจะไม่ระบายความโกรธของเรา จะไม่กลับไปทำลายเอเฟราอิม เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เราคือผู้ศักดิ์สิทธิ์ในท่ามกลางท่าน และดังนั้น เราจะไม่โกรธท่าน” (ฮซย 11:9) ความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าจึงเป็นคุณสมบัติของการเป็นพระเจ้า และความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ประกอบด้วยความรักของบิดาที่ปลดปล่อยประชากรจากอียิปต์ เหมือนความรักของเจ้าบ่าวที่ให้อภัยแก่เจ้าสาวเพื่อให้สามารถมีชีวิตในประสบการณ์ของความรอด และในความเป็นหนึ่งเดียวกันของพันธสัญญา ในบริบทนี้ ความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าจึงปรากฏเป็นที่มาของพระเมตตาซึ่งฟื้นฟูและเปลี่ยนแปลงชีวิตของอิสราเอลให้เป็นประชากรของการอพยพและพันธสัญญา

ในบริบทเดียวกัน ประกาศกอิสยาห์ได้พูดถึงความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าว่าเป็นคุณสมบัติของการเป็นของพระเจ้าเช่นเดียวกัน และความศักดิ์สิทธิ์นี้ปรากฏให้โลกเห็นเป็นพระสิริรุ่งโรจน์ เป็นอำนาจของความรักซึ่งทำงานเพื่อความรอดของมนุษย์ ดังนั้นความศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลจะหมายถึงการสื่อความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงสำแดงองค์แก่มนุษย์และทำให้มนุษย์ได้เข้าร่วมในความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ นั่นคือในชีวิตและการเป็น พระผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลจึงเป็นเหมือนไฟที่ชำระประชากรให้บริสุทธิ์ เป็นอำนาจที่เอาชนะความอธรรมของศัตรู เป็นอำนาจและพลังที่จะทำให้ความยุติธรรมของพระเจ้ากลับเป็นจริง จนกล่าวได้ว่า “พระผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลทรงเป็นพระเจ้าแต่พระองค์เดียว พระผู้ไถ่ผู้ก่อให้เกิดการอพยพครั้งใหม่ เป็นพระผู้สร้างของประชากร ผู้ทรงรักประชากรด้วยความรักที่ซื่อสัตย์และอ่อนหวาน

1.2 พระคริสตเจ้าประทานความศักดิ์สิทธิ์ให้กับประชากรของพระเจ้า

แต่การอพยพครั้งใหม่และการอพยพแท้จริงคือ ปีศาจของพระเยซูเจ้า เหมือนกับที่เรากำลังประกาศในวันนี้ว่า “ความรอดจงมีแด่พระเจ้าของเรา ผู้ประทับอยู่บนพระบัลลังก์ และแด่พระซุมนพายน้อย” (บทอ่านที่ 1) เป็นคำประกาศของมนุษย์จากทุกเผ่าพันธุ์ ทุกชาติ ทุกภาษา พวกเขาสวมเสื้อขาว “เพราะเป็นพวกที่ผ่านความทุกข์เวทนาใหญ่หลวงมาแล้ว และได้ชำระล้างเสื้อผ้าในพระโลหิตของพระซุมนพายน้อยจนขาวสะอาด”

ประชากรของพระเจ้าจึงเป็นผู้มีบุญ เพราะแม้จะยากจน แม้จะระทมใจ แม้จะต้องพบกับความอยู่ติธรรม ถูกเบียดเบียนข่มเหง ถูกดูหมิ่น ข่มเหงและใส่ร้ายเพราะพระคริสตเจ้า พวกเขาก็ยังมีความสุขได้ เพราะการยอมรับสิ่งเหล่านี้เพราะความเชื่อในพระ คริสตเจ้าเป็นเครื่องหมายของการได้ร่วมในความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ คือความรอดที่ทรงประทานไว้ในพระธรรมล้ำลึกปีศาจ

เพราะความรอดที่ได้รับก่อนเราจึงเข้าใจมหาบุญลาภได้ เหมือนกับที่ยอห์นกล่าวไว้ว่า “ความรักที่พระบิดาประทานให้เรา นั้นใหญ่หลวง ถึงกับโปรดให้เราได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า ... และกายภาคนั้นเราจะเห็นเหมือนพระองค์ เพราะเราจะเห็นพระองค์อย่าง ที่ทรงเป็น” ใครก็ตามที่มีความหวังนี้ “ยอมทำตัวให้บริสุทธิ์ ดังที่พระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์”

1.3 เอกภาพของพระศาสนจักรในพระคุณและการสรรเสริญ

ประชากรของพระเจ้าได้แก่ทุกคนที่เชื่อในพระคุณแห่งความรอด และเข้าร่วมในพระคุณดังกล่าวอาศัยความเชื่อและศีลล้างบาป “ได้สวมเสื้อขาว” และรักษาความขาวสะอาดนั้นจนถึงที่สุด และการรักษาความขาวสะอาดนั้นไว้ได้ก็เป็นพระคุณที่ได้รับจากความหวังในพระองค์

เอกภาพของพระศาสนจักรจึงเป็นเอกภาพของการได้รับพระคุณและการตอบรับพระคุณ ด้วยการสรรเสริญ เป็นเอกภาพในระดับสากล ซึ่งรวมมนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์ทุกชาติทุกภาษา ทั้งที่สิ้นชีวิตแล้วและยังมีชีวิตอยู่ แต่เอกภาพนี้เป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องสร้างและรักษาไว้ทุกวัน ด้วยการร่วมเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระคริสตเจ้าในปีศาจของพระองค์ และด้วยการร่วมมือกับพระคุณของพระจิตในการรักษาไว้และแสดงออกมาด้วยการสรรเสริญพระเจ้าพร้อมกัน ทั้งในพิธีกรรมและในชีวิต

2. การฉลองพระล้าลึกของพระคริสตเจ้าในพิธีบูชาขอบพระคุณ

2.1 บรรยากาศของการฉลอง

บรรยากาศของการมาชุมนุมกันด้วยหัวใจที่เป็นหนึ่ง ทั้งกับผู้มีชีวิตและผู้ที่ยืนอยู่รอบบัลลังก์ของพระเจ้า” และขับร้องสดุดีพระเจ้าพร้อมกันว่า “ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์”

2.2 ช่วงเวลาในพิธีที่ควรให้ความสนใจ

สาระของการฉลองในวันนี้คือความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าและการร่วมในความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในพระธรรมล้าลึกปีสกาของพระเยซูเจ้า เราอาจใช้การขับร้องบท “ศักดิ์สิทธิ์” เป็นหัวใจของการฉลองและจัดพิธีกรรมให้เข้าใจความหมายของ “การโห่ร้อง” สรรเสริญพระเจ้าเพราะความศักดิ์สิทธิ์ที่ประทานแก่เราและมีจุดกำเนิดที่ปีสกาของพระเยซูเจ้า

เริ่มพิธี

- ขบวนแห่ ควรเสริมความหมายของ “การเป็นนักบุญ” ว่า หมายถึงการเข้าร่วมในความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า และท่าทีของการสรรเสริญและขอบพระคุณ โดยเอ่ยถึงความหมายของคำว่า “ความศักดิ์สิทธิ์” และการเข้าร่วมในความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า
- เพลงเริ่มพิธี เชิญชวนที่ชุมนุมให้เตรียมใจสำหรับการร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า “ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์” โดยเข้าใจความหมายและที่มาในพระธรรมล้าลึกปีสกาของพระเยซูเจ้า
- บททักทายของพระสงฆ์ควรนำไปสู่เอกภาพของการได้รับพระคุณของความรอดและความหวัง ดังนั้น แทนบทนำตามปกติ หลังเครื่องหมายกางเขน พระสงฆ์อาจใช้คำพูดของตัวเองเพื่อนำไปสู่การทักทายว่า “พระเจ้าสถิตกับท่าน”
- บทรำวิงวอน เลือกใช้ แบบที่ 3.1
- บทสารภาพบาปอาจใช้หัวข้อของ “ความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระคุณของความรอด”
- บทพระสิริรุ่งโรจน์ควรเลือกบทที่มีความสง่าและกล่าวถึงพระธรรมล้าลึกของการรับเอากายและปีสกาอย่างชัดเจน

ภาควจนพิธีกรรม

- บทนำ พิธีกรควรสรุปสาระสำคัญของบทอ่านทั้งสามบท โดยเฉพาะความหมายของคำว่า “ศักดิ์สิทธิ์” ในฐานะเป็น คุณสมบัติของพระเจ้าและของมนุษย์
- บทอ่านที่ 1 ซึ่งมาจากหนังสือวิวรณ์ ผู้อ่านควรชักจูงเพื่อให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น
- บทเพลงสร้อยที่ 28 มีสาระที่ตรงกับความหมายของการฉลองในวันนี้ จึงควรรักษาไว้ “พระยาห์เวห์ ทรงเป็นผู้กอบกู้ข้าให้รอด อัลเลลูยา” ซึ่งเป็นบทสรรเสริญที่สอดคล้องอย่างดี กับบทสดุดีที่ 24 ซึ่งอ่านสลับในวันนี้
- บทพระวรสาร พระสงฆ์ควรอ่านอย่างชัด และวรรคอย่างดี เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจถึงความสุข 8 ประการ ที่เป็นแนวดำเนินชีวิตคริสตชนที่สำคัญ
- บทเทศน์ควรสรุปความหมายของการเป็นนักบุญคือความสำนึกถึงการเข้าร่วมในความศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าอาศัยพระธรรมล้ำลึกปัสกา ท่าทีของการปฏิบัติตนเยี่ยงผู้ศักดิ์สิทธิ์แบบนักบุญโดยอาศัยมหาบุญลาก
- บทข้าพเจ้าเชื่อ เป็นการตอบรับต่อพระวาจาและสาระของการฉลองต่อบทเทศน์เพื่อเตือนใจที่ซุ่มนุมน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเชื่อนี้ได้ถ่ายทอดมาแล้วจากบรรดานักบุญ
- บทภาวนาของมวลชน ควรเสริมคำภาวนา สำหรับผู้ที่ถูกเปียดเบียน เพราะพระนามของพระองค์

ภาคบูชาขอบพระคุณ

- การแห่ของถวายทำให้เห็นภาพงานฉลองในสวรรค์
- หลังการเตรียมเครื่องบูชา ให้หยุดเงียบสักครู่หนึ่งก่อนบทนำขอบพระคุณ
- บทนำขอบพระคุณพระสงฆ์กล่าวเชิญชวนที่ซุ่มนุมนให้ ความสำคัญกับบทภาวนาสรรเสริญในบทเริ่มขอบพระคุณเป็นพิเศษ และในขณะภาวนาบทนำขอบพระคุณ พระสงฆ์ควรเน้นสาระด้วยน้ำเสียงและจังหวะเพื่อช่วยที่ซุ่มนุมนให้ ชับร้องบท “ศักดิ์สิทธิ์” ด้วยความเข้าใจถึงความหมายและ นัยของบทภาวนานั้น
- บทศักดิ์สิทธิ์ ควรขับร้องอย่างสง่างาม เพราะเป็นการขับร้องระหว่างชาวสวรรค์และชาวดิน
- การแสดงความเป็นมิตรต่อกัน ควรเน้นพิเศษด้วยการไหว้ และคำอวยพรพิเศษ เช่น “ขอพระอวยพร”, “ขอให้มีความสุข

สุข”

- การรับศีล ให้เน้นที่สาระของเอกภาพและความหมายของการรับศีลว่าเป็นการเข้าร่วมในความศักดิ์สิทธิ์อาศัยการร่วมในความจริงแห่งปัสกาของพระเยซูเจ้า และในพันธะต่อการดำรงชีวิตในความศักดิ์สิทธิ์

ปิดพิธี

- บทอวยพรอย่างสง่า พระสงฆ์ควรใช้น้ำเสียงและจังหวะในการสวดเพื่อให้ที่ชุมนุมเข้าใจความหมายของการอวยพร และเห็นว่า การดำเนินชีวิตในความเชื่อและความหวังมีจุดกำเนิดในพระเจ้า
- หลังพิธีควรมี การแสดงความยินดี โอกาสสมโภชนักบุญทั้งหลายเป็นกิจการที่ดีที่ควรเริ่มในโอกาสนี้ เพื่อเป็นการ “ฉลองศาสนนาม” ของแต่ละคนด้วยความยินดี “Happy Feastday to you!”

3. การฉลองพระธรรมล้ำลึกของพระคริสตเจ้าในชีวิต

แบบอย่างของนักบุญคือผู้ที่ยึดหลักในความเชื่อและความหวัง โดยชีวิตจะดำเนินไปด้วยท่าทีของการสรรเสริญและขอบพระคุณ พร้อมด้วยพันธะที่จะยืนหยัดตลอดไป

3.2 ท่าทีของการดำเนินชีวิตอย่างศักดิ์สิทธิ์

การระลึกถึงนักบุญเป็นการเชิญชวนให้เราคิดถึงพระคุณและพระเมตตาของพระเจ้าผู้ประทานความรอดแก่เราในปัสกาของพระเยซูเจ้า และพระองค์ทรงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ที่เราสัมผัสได้กับพระคุณ พระเมตตา และความศักดิ์สิทธิ์ได้โดยผ่านทางท่านนักบุญซึ่งบรรดานักบุญเหล่านี้เป็นแบบอย่างและกำลังใจแก่เราในการดำเนินชีวิตอย่างไม่ย่อท้อ เปี่ยมด้วยความหวังว่าสักวันหนึ่งจะได้รับมงกุฎอันรุ่งโรจน์พร้อมกับท่านเหล่านั้น

3.3 ชีวิตที่ดำเนินไปอย่างศักดิ์สิทธิ์ด้วยค่านิยมของพระคริสต์ในมหา

บุญลาภ

การดำเนินชีวิตอย่างศักดิ์สิทธิ์ของบรรดานักบุญต่างดำเนินชีวิตตามมหาบุญลาภอันได้แก่ “การแบ่งปัน” (ความยากจน) การปลอบโยน การเป็นผู้มีใจอ่อนโยน การเป็นผู้มีความยุติธรรม ความเมตตา การมีใจบริสุทธิ์ ปราศจากความเกลียดชัง การเป็นผู้สร้างสันติ การไม่ข่มเหงรังแกกัน การไม่ดูหมิ่น ใส่ร้ายกัน ต่างเป็นแง่มุมที่แต่ละหมู่คณะสามารถเลือกเป็นแนวปฏิบัติที่สอดคล้องกับความต้องการของแต่ละหมู่คณะ แต่ไม่ว่าจะเป็นข้อใด ต่างมีจุดกำเนิดในพระคุณของความรอดและความศักดิ์สิทธิ์ ที่เราปรารถนาจะนำมาดำเนินชีวิตอย่างเป็นรูปธรรมและพร้อมที่จะแบ่งปันกับผู้อื่นต่อไป